

Γράμμα στο

★ Πήγα στην ετήσια συνάντηση που έκανε ο Γιώργος Παϊκόπουλος της Εθνικής Ασφαλιστικής, και θαύμασα τον ωραίο άνθρωπο που μάζεψε ένα ωραίο μελίσσι γύρω του και δημιούργησε φιλοπρόοδο έργο από το μηδέν. Αυτοί οι ηγέτες μου αρέσουν. Αυτοί που παίρνουν από το σωρό πέτρες και χτίζουν παλάτια. Που ζυμώνουν με τον ιδρώτα τους ζυμάρι και φτιάχνουν ζυμωτό ψωμί και το μοιράζουν χωρίς να κρατήσουν ένα ψίχουλο κάποιες φορές. Αυτοί οι μπροστάριδες ηγέτες μου άρεσαν που την προαγωγή τους την παίρνουν από τους υφιστάμενους και όχι από τους προϊστάμενους, που δεν έχουν ανάγκη να παρακαλέσουν ή να κολακέψουν για να δεχθούν ένα μπράβο, αλλά το δικαιούνται... Του αφιερώνω ένα ποίημα του Ελύτη:

«Με τις πέτρες, τι αίμα, και τι σίδηρο, και τι φωτιά είμαστε καμωμένοι ενώ φαινόμαστε από σκέτο σύννεφο· και μας λιθοβολούν και μας φωνάζουν Αεροβάτες. Το πώς περνούμε τις μέρες και τις νύχτες μας, ένας Θεός ξέρει...

... Κι όμως του πόθου τ' όραμα ξυπνάει μια μέρα σάρκα κι εκεί όπου πριν δεν άστραφτε παρά γυμνή ερημιά. Τώρα γελάει μια πολιτεία όπως τη θέλπες...».

Συχαρητήρια Γιώργο που το έργο σου κοσμεί την ασφαλιστική αγορά και την Εθνική.

«Ήταν κάποτε»

Αλήθεια, πόσες φορές από τη μικρή μας ηλικία προφέρουμε αυτή τη φράση όταν θέλουμε να μνημονεύσουμε κάτι καλό που πέρασε και δεν το έχουμε ξεχάσει;

Ο άνθρωπος πεθαίνει πέρα από τη βιολογική έννοια του όρου μόνο όταν τον ξεχνάμε και για να μην τον ξεχάσουμε, πρέπει να έχει δημιουργήσει τουλάχιστον ένα σημαντικό πράγμα στη ζωή του.

Ένας άνθρωπος που «ήταν κάποτε» δημιουργός σημαντικών γεγονότων που άφησαν τη δική τους ιστορία στον ασφαλιστικό χώρο ήταν ο Μανώλης Ανδρόνικος. Έτσι κι' εγώ με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 3 ετών από τότε που χάθηκε από κοντά μας, θυμήθηκα τα πολλά «ήταν κάποτε».

Δυστυχώς όμως, όπως διαπιστώνω, τον ξέχασαν όλοι.

Πρώτη η εταιρεία για την οποία δημιούργησε το πιο δυναμικό δίκτυο πωλήσεων με αρχές, δομή και πάθος για το επάγγελμα και το θεσμό της ασφάλισης. Ένα δίκτυο στο οποίο εμφύσησε την αγάπη για την εταιρεία αυτή που τον είχε βραβεύσει ως τον καλύτερο διευθυντή πωλήσεων του ομίλου παγκοσμίως που «ήταν κάποτε»!

Τον ξέχασε η σημερινή ηγεσία των πωλήσεων της εταιρείας που «ήταν κάποτε» δικά του παιδιά, που τους γέμιζε για έναν ολόκληρο χρόνο τις μπαταρίες στα ετήσια συνέδρια, που έκλαιγαν μαζί του από πάθος, που τους έθετε στόχους πρωτιάς ως έμπειρος στον αγώνα για την κατάκτησή τους, που έθεσαν κάποτε μαζί του το «δικό του στοίχημα» και το πέτυχαν.

Ξεχνάνε όλοι οι συνεργάτες του πως «ήταν κάποτε» ένας διευθυντής πωλήσεων που έβγαζε το σακάκι του για να το φορέσει ο ασφαλιστής του για να μην βραχεί, που σήκωνε τη βαλίτσα του ασφαλιστή του όταν ο ίδιος δεν μπορούσε να τη σηκώσει, που τους έκανε να αγαπήσουν το επάγγελμα αυτό όσο τίποτα άλλο στον κόσμο, που γελούσαμε και κλαίγαμε μαζί του.

«Ήταν κάποτε» ένας διευθυντής πωλήσεων που στοιχημάτιζε από ένα κουτί πορτοκαλάδα ως το ακίνητό του για να βγουν πρώτοι απ' όλους, γιατί αυτός πίστευε ότι ήταν οι πρώτοι.

«Ήταν κάποτε» ένας διευθυντής πωλήσεων που έθεσε τόσο γερά θεμέλια ώστε άντεξαν όλους τους «σεισμούς» που ακολούθησαν χωρίς την παραμικρή απώλεια. Σ' εσάς ένα μπράβο αλλά και σ' εκείνον που «ήταν κάποτε».

Αναρωπιέμαι γιατί η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιρειών Ελλάδος και όλες οι Ενώσεις Ασφαλιστών και Συντονιστών δεν θέσπισαν ένα βραβείο Μανώλη Ανδρόνικου για όλα αυτά, λες και υπήρχαν πολλοί σαν κι' αυτόν που «ήταν κάποτε».

Βραβεύουν όμως τα άτομα που καταχρέωσαν, διέλυσαν και στη συνέχεια πούλησαν τις εταιρείες και τα δίκτυά τους.

Θυμάμαι πως συνέχεια έγραφε ο κλαδικός τύπος γι' αυτόν τον χαρισματικό, τολμηρό και «τρελό» για τις πωλήσεις, Μανώλη Ανδρόνικο, τον μεγαλύτερο αναλογιστή της καρδιάς τους ασφαλιστή, τον άνθρωπο που αγάπησε τόσο τους ανθρώπους σε μια εποχή επαγγελματικού αντιπερωτισμού και μετά από τρία μόνο χρόνια... τίποτα!*

Αγαπητοί μου, όταν ο άνθρωπος σταματά να λέει «ήταν κάποτε», σταματά να γράφει ιστορία. Και η ιστορία της ελληνικής ασφαλιστικής αγοράς είναι πολύ μικρή για να ξεχνά ανθρώπους σαν τον Μανώλη Ανδρόνικο που «ήταν... κάποτε»!

* Το NAI αναφέρθηκε πολλές φορές στον Μανώλη.

Διαβάστε το τεύχος 105 με εξώφυλλο τον Μίκη Θεοδωράκη, σελ. 30

Στη μνήμη του Μανώλη
Ήταν κάποτε φίλος μου!